

HIREK

A kábel.

Tudvalevő dolog, hogy tíz percig sem kell járni a főváros utcáin és az ember már talál fölbontott kövezetet, villamos sín-javitást, kábel lefektetést és egyéb hasonló dolgot, a miknek nyomán barrikádok emelkednek a legbékésebb utakon s a gyanutlan járókelőnek gyakorlott hegymászonak kell lennie, ha épen akar keresztüljutni az utca egyik feléről a másikra. Semmi kétség, az említett munkákat el kell végezni és így a nagyvárosi embereknek bele kell nyugodni abba, hogy lépten-nyomon kövező és aszfaltozó munkások dolgoznak az utakon, de már felesleges megfigyelésre is az az ember impressziója, hogy a dolgot egyszerűbben és gyorsabban is el lehetne végezni, mint a hogyan csinálják. Közönséges halandó ugyan nem érthet a kábellefektetés és az aszfaltozás mesterségéhez, nem is tudja megítélni azt a munkát, a mire egy-egy ilyen föladatnál szükség van, azonban a mai fejlett technika világában, akárhogy is legyen a dolog, mindenesetre jogunk van azt követelni, hogy ha már nem kerülhető el az utcák gyakori fölbontása, akkor legalább igyekezzenek azt a lehető leggyorsabban elvégezni. Hiszen azt mondják, ma már nincsen lehetetlenség a technika világában, csak itt nem tudnak valami okosat kitalálni a nagy munkák gyors elintézésére?

A helyett, hogy alaptalanul nemtörődömséggel vádolnánk az illetékeseket, elhatároztuk, hogy egyszer gondosan megfigyelünk egy ilyen munkálatot s megnézzük, vajjon valóban olyan sok időre van-e szükség, a míg készen lesznek vele. A *Muzeum-körut* páros oldalán az elmúlt hétfő reggelén kábellefektetést kezdtek el a munkások, a mit észrevéve azonnal elhatároztuk, hogy napról-napra figyelemmel fogjuk kísélni a munkát. A megfigyeléseinknek eredménye a következő volt:

Az első napon, miután krétával kijelölték azt a másfélarasnyi sávot, a minek mentén az aszfaltot föl kell bontani, két ember hozzáfogott a kemény aszfaltréteg fölvágásához. Tettszik tudni, hogy hogyan csinálják ezt... az egyik ember a földre guggolva éles kalapácsot tart a krétavonalra, a másik nagyokat üt arra, úgy hogy az aszfaltszilánkok több méternyi távolságra röpülnek szét, s így ez idő alatt tanácsos messze elkerülni azt a helyet, mert az ember szeme cseppet sincs biztosítva. A két embernek könnyű, ők tudják, hogy a szilánkok csak oldalirányban ugranak és így nekik nem lehet bajuk, de azért még sem szép tőlük, hogy ennyire nem törődnek mások testi épségével. De hagyjuk ezt, ha talán okosabban is lehetne ugyanazt megcsinálni, most arról van szó, hogy nem lehetne-e gyorsabban elvégezni a munkát. Az első napon az aszfalt fölvágása után csakhamar föl is szakitották a megfelelő réteget és ez volt minden, a mi ezen a napon elvégeztett. Még csak az történt, hogy a környéken megjelent egy kátrányfőző, egy üres kábeltárcsa és két rakás homokot hoztak a tett színhelyére.

Másnap semmi különös nem történt. Reggel csákányokkal fölapritották az aszfaltréteg alatt levő cementréteget s ezt aztán úgy hagyták, mintha többet nem is akarnának, mint hogy rontsa a cipőjét az, a ki erre talál járni. Mi-

vel azonban már elhózták a leásandó kábelt, valószínűnek látszott mégis, hogy valamit majd csak csinálnak holnap.

Szerdán valóban nagy dolgok történtek s ez ellen a nap ellen igazán nem lehet senkinek kifogása. Megjelent huszonhat munkás és egy kettőre fölásták a százhusz méternyi hosszú sávot, a kábelt lefektették, a földet visszahányták, úgy hogy már-már csaknem minden elkészült. Ebből azt kellett következtetni, hogy a kábelt kezelő munkások sokkal szorgalmasabbak és gyorsabb kezüek, mint az aszfaltozók és ez a következő napokon valóban beigazolódott.

Csütörtökön jöttek az aszfaltozók, először lebunkózták a földet, aztán hozzálattak a cement-alap megcsinálásához. Megcsinálták, lefedték a cementet a régi aszfaltréteg töredékeivel, aztán elmentek és nem öntötték ki az olvadt aszfaltot, holott délutánra már egészen megszáradt a friss cement. Pénteken aztán ehhez is hozzálattak és délig beaszfaltozták a fölászott hely felét, nem az egészet, habár egyáltalán semmi akadálya sem lett volna annak, hogy egyszerre elvégezzék az egész százhusz méter hosszúságot. Ma délután még nyoma sem volt annak, hogy folytatni akarják a munkát, tehát valószínűleg majd csak holnap fejezik be, a mi annyit jelent, hogy százhusz méter hosszú kábelnek a gyalogjáró alá való elhelyezése pont hat napig tartott.

Maga a kábel lefektetése hamar készen volt, de előtte két napig és utána háromig csak immel-ámmal dolgoztak, elhuzván kétszer annyi ideig a munkát, mint a mennyi alatt kényelmesen meg lehetett volna csinálni. Mellékes, kinek a pénzét fogyasztják ezek a kényelmes munkások, de az már a közönségre is tartozik, hogy a hanyagságuk miatt kétszer annyi ideig van rendetlenségben a gyalogjáró. Az elmondottak alapján mindenki megállapíthatja, hogy egy kis jóindulattal az egész kábel lefektetést másfél nap alatt el lehetett volna végezni. Egyik éjjel fölássák a helyet, nappal leteszik a kábelt s másnapra beaszfaltozzák a feltört gyalogjárót. Miért nem történik ez így, azt senki sem tudja, csak az bizonyos, hogy vajmi keveset törődnek minálunk azzal, hogy az *utca a közönségé és nem a villamos társaságoké meg az aszfaltozóké*, a kik akármit csinálhatnak és *nincs senki, a ki a körmükre nézne*. Menynyire szükség volna ez, azt az elmondott esetenél még inkább bizonyítja az, hogy itt még aránylag elég gyorsan ment a dolog, máskor sokkal tovább eltart, a míg ismét rendbe jut az út, a mint például a Dunaparton immár pont egy hete várja egy eléggé hosszú vágás az aszfaltozó emberek megérkezését, de mindhiába.